

er almindelig anerkendt som nødvendig og hensigtsmæssig. Det er ogsaa ganske sikkert, at Unionen der er gaaet ud fra, at der i de nordiske Lande, hvor der gennemgaaende ties om Forholdet — saaledes som Tilfældet f. Eks. er for Danmarks Vedkommende —, stiltiende vilde følges den samme Grundsætning. — Jeg hilser altsaa Lovforslaget med Glæde og anbefaler det paa det varmeste til Tingets Vedtagelse.

Brandes: Det foreliggende Lovforslag kalder sig: „Forslag til Lov om ændret Affattelse af § 24 i Lov om Forfatterret og Kunstnerret af 29. Marts 1904“. Det er i Virkeligheden en ændret Affattelse af 1ste Stykke i § 24, idet der efter Ordene: „Dette gælder“ — som der staar i § 24 — indskydes: „enhver Art Kunstværk, derunder ogsaa Værker af anvendt Kunst“, og senere er der tilføjet de Ord: „eller foretages i industrielt eller praktisk Øjemed“. Samtidig er af § 24 udgaaet hele 2det Stykke, hvori det hedder: „Ej heller maa nogen uden Kunstnerens Samtykke til nogen Bygning benytte hans originale Bygningstegninger eller de Tegninger, Modeller m. m., som ere udførte efter dem.“

Jeg havde egentlig den Tro, at det var en Inkurie, som forelaa fra den højtærede Ministers Side, og at der i Stedet for § 24 skulde staa: 1ste Stykke af § 24. Men efter at have hørt det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Goos) maa jeg jo tro, at man med Villie har udeladt 2det Stykke. Det vil jeg anse for overordentlig uheldigt. Naar man har haabet i § 24 at faa givet en udvidet Forklaring af, hvad der skal beskyttes med Hensyn til Kunstværker, saa vil det, at man borttager hele 2det Stykke, som altsaa omfatter Arkitektarbejder og alle Bygmesterarbejder overhovedet, altsaa borttager det, som der i Paragraffen stod desangaaende, neppe være heldigt. Man vil snarere tro, at her gøres en Indskrænkning end en Udvidelse. Men det er for mig det mindst vigtige ved Sagen. Det, som for mig er afgørende ved Lovforslaget, er, om det virkelig svarer til Hensigten eller ikke, og der er min Mening ganske sikkert, i Modsætning til det ærede kongevalgte Medlems, den, at dette Lovforslag aldeles ingen Betydning vil faa. Enten man beholder den gamle Affattelse eller faar den ny, er Forholdet akkurat det samme. Det, der er Tale om at beskytte i § 24, er Kunstværker, og det er sagt ganske tydeligt i § 24, at Kunst-

værker skulle beskyttes. Om man tilføjer: „ethvert Slags Kunstværk“ eller ikke tilføjer det, det gør ingen Forskel. Kunstværk er det. Om man tilføjer: „anvendt Kunst“ eller ikke, gør det heller ingen Forskel, for enten er det anvendt Kunst, og saa er det et Kunstværk, der er Tale om, eller ogsaa er det ikke Kunst. Det, som er det underlige for mig, er, at Højesteretsdommen, som alene har givet Anledning til, at dette Lovforslag er kommet frem, ganske tydeligt viser, hvorom det er, det drejer sig, saa tydeligt, at det klart godtgør for enhver, at det ikke nytter det fjerneste, om vi gaa til den ny Affattelse, som her foreslaas, idet Højesteretsdommen kun gaar ind paa det Spørgsmaal, hvorvidt det var et Kunstværk, der forelaa til Afgørelse for den, eller hvorvidt det ikke var det. Sagen er den, at den tyske Porcelænsfabrik havde efterlignet nogle Genstande af Porcelæn, som vare udførte af den kgl. Porcelænsfabrik her i Byen, deriblandt endogsaa en, som jeg ikke anser det for sømmeligt at fremdrage under denne Diskussion, en Porcelænsgenstand til ganske intimt Brug. Disse Genstande blev solgte her i Landet, og det tyske Firma havde aldeles ikke tænkt paa, at det derved foretog noget, som i nogen Henseende kunde være lovstridigt. Det er en almindelig Skik mellem de store Porcelænsfabrikker i Verden, at de efterlignende de forskellige Arbejder, der udføres af andre Fabrikker og bringe dem i Handelen, naar de synes, de kunne tiltale Smagen, og naar det er saadanne Brugsgenstande, som almindeligvis bruges af det store Publikum. Den tyske Porcelænsfabrik havde solgt saadanne Genstande her i Landet, dette blev oplyst, og man blev enig om, for at faa Sagen tilstrækkeligt frem, at anlægge Sag for en enkelt Genstands Vedkommende, nemlig en Kaffe-kande. Det var denne Kaffe-kande, som kom frem gennem Sagen og tilsidst blev behandlet i Højesteret. Det, som nu Højesteret har dømt i denne Sag, er det ganske simple, som jeg synes, at man maa bøje sig for, at det ikke var noget Kunstværk, der forelaa. Højesteretsdommen gaar ud paa, at det var en ganske almindelig Brugsgenstand, en Industrigenstand, som var eftergjort, og at en saadan paa ingen Maade kommer ind under Loven om Forfatter- og Kunstnerret. Det er ogsaa klart, at fordi en Fabrik i og for sig frembringer Kunstgenstande, kan den ogsaa frembringe ganske almindelige Industrigenstande, og fordi en Kunstner tegner